

Άνοιξη – Καλοκαίρι – Χειμώνας

written by Ρέα | 21.06.2018

Ζωή.

Την συνεπαίρνει η εποχή, τα αρώματα της ανθισμένης φύσης την ζαλίζουν.

Δεν χρειάζεται να απομακρυνθεί, στους δρόμους που περπατά καθημερινά τα ανθισμένα φλαμούρια την ζαλίζουν.

Στον κήπο της το ρηχόσπερμα με την βαριά του μυρωδιά ανακαλεί αναμνήσεις και την προσκαλεί σε ονειροπολήσεις ενώ το αγιόκλημα στο φράχτη την ταξιδεύει σε παιδικά παιχνίδια.

Δεν μπορεί να αντισταθεί, τα αρώματα την ξεσηκώνουν, δεν έχει νόημα άλλο να κάθεται πίσω από κλειστά παντζούρια, ακόμα κι εκεί την αγγίζουν τα καλέσματα της άνοιξης.

Δεν έχει νόημα να αντιστέκεται.

Δεν έχει νόημα να λέει «την άνοιξη αυτή δεν θα την ζήσω».

Μονόδρομος να αφεθεί και να παρασυρθεί.

Κώστας.

Καλοκαίρι ξεκίνησε κι η ζέστη στην θάλασσα οδηγεί τα βήματα του εκεί όπου επιτέλους ακούγονται από τα τζιτζίκια οι ύμνοι στο ραχάτι.

Αν αφεθεί όμως,

αν ξεχαστεί μέσα σε αυτή την ευφορία

θα πάψουν πίκρες και ματαιώσεις να τον βαραίνουν,
το αίσθημα του πόνου θα εξαφανιστεί
ή
σαν για λίγο παρασυρθεί θα έρθουν πάλι βίαια να τον χτυπήσει;
Φοβάται,
δεν ξέρει και αυτό τον κάνει να αμφισβητεί την γιορτή.
Πόσο άδικο, πόσος χαμένος χρόνος.
Πώς να αποτινάξει από πάνω του την πίκρα όταν μαζεμένοι χειμώνες τον φόρτωσαν με
την σκοτεινιά τους;

Βρέχει και θα φυτρώσουν πάλι εκτρωματικές καιρέ τα χαμένα μου παιχνίδια,
είχε διαβάσει κάποτε σε μια μικρή ποιητική συλλογή.
Δεν βρέχει σήμερα,
περιμένουμε όμως την βροχή και την περιμένουμε σαν μάννα σκέφτοναι ο Κώστας και
η Ζωή,
νερό που θα μας ξεπλύνει από όλη την ασχήμια, από όσα μας φορτώθηκαν και μας
σκοτίζουν

Την περιμένουν όλοι;
Όχι, θα ήταν υπεραισιόδοξη μια τέτοια δήλωση,
κάποιοι μόνο, λίγοι μάλλον σαν εκείνους την περιμένουν όσοι την ασχήμια δεν
αντέχουν, όσοι καμιά φορά πονάνε..
Και βρέχει,
χειμώνας πάλι, μια παρένθεση στο όψιμο καλοκαίρι, ευτυχώς αυτοί οι σύντομοι
χειμώνες αντέχονται.
Πόσο μάλλον όταν τα δάχτυλα τους μπλέκουν.
Τότε οι χειμώνες ελπίδα δεν έχουν...